

BIJ DE WIEG,

DOOR

P. OTTEN.

Wees nu een wijle stil, mijn zonnig kind,
Mijn prille zoon van even zeven maanden.
Eens zal je luisterende hart verstaan den
Donkeren zang, die in mijn hart begint.

Jij, die de helle kamerstilte vult
Met ijste klankjes, die je lipjes vonden,
Nog nimmer had ik in mijn donkre stonden
Zoo schel besef van schuld.

Te dikwijls keek ik naar het looze spel
Van 't spartlend zonlicht door bewogen blaadren,
Of zomaar, doelloos, naar het honing gaadren
Van meen'ge vreemd geteekende kapel.

En 'k volgde vaak tot aan der aarde zoom
Het statig volk der wolken zilverrandig —
Mijn handlen bleef onwennig en onhandig:
Ik zuimde 't leven voor den droom.

Zoo bleef ik daadloos, aarzelend en liet
— De ziel alleen voor vage verten open —
Als zand het leven door mijn vingren loopen
En greep te laat.... of niet....